

af Kungl. Maj:t föreslagna 1,625, samt att aflöningsstaten måtte höjas i enlighet därmed.

Stockholm den 24 januari 1911.

Janne Tynell.

I motionen instämma:

O. H. Waldén.

A. Thylander.

L. Gust. Broomé.

Nr 196.

Af herr **Bäckström**, om inrättande af ett ordinarie provinsialläkardistrikt, omfattande Älfsby socken i Norrbottens län.

Under punkt 9 i sjätte hufvudtiteln uti årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t, angående omreglering af förste provinsialläkar- och provinsialläkarväsendet i riket, i hvad det rör Norrbottens län, i likhet med kommittén, föreslagit att förutom en förste provinsialläkare för länet, länet skulle indelas i 13 provinsialläkardistrikt.

Landstinget har angående distrikten yttrat, att det anser att riktigast och mest rättvist vore, att länet indelades i så många ordinarie provinsialläkardistrikt att extra provinsialläkare ej vidare behöfdes samt att ett nytt provinsialläkardistrikt borde upprättas af Älfsby socken. Detta förslag biträdades af Kungl. Maj:ts befallningshafvande, som finner detsamma oundgängligt, därest kommitténs förslag beträffande Gammelstadens distrikt skulle komma att oförändradt antagas.

Medicinalstyrelsen har beträffande Älfsbyn ansett, därest Boden blefve läkarstationen för Gammelstadens distrikt, att provinsialläkaren därstädes jämväl blefve i tillfälle att meddela sjukvård åt det ej så långt därifrån

belägna, med både järnväg och landsväg förbundna Älfsbyn och närmaste trakten däromkring, och har styrelsen ej funnit skäl biträda förslaget om placering af en provinsialläkare i Älfsbyn.

Om nu den provinsialläkare, som skulle blifva stationerad i Boden och hvars distrikt i och för sig i folkmängd blefve det största i länet och afven i areal af väsentlig storlek, jämväl skulle meddela sjukvård i Älfsby socken, som har en folkmängd af öfver 5,700 personer och en arealvidd af 1,688 kv.-kilometer, är det svårt förstå, hur det vore möjligt för en läkare att på ett någorlunda tillfredsställande sätt kunna uppehålla sjukvården på ett så stort område och så stor folkmängd, helst härtill komme att samma läkare jämväl kunde anlitas att lämna sjukvård till den del af befolkningen, som bor närmast intill järnvägslinjen från Älfsby socken till Västerbottensgränsen, ehuru denna befolkning hör till annat distrikt.

Väl är ej afståndet mellan Älfsby station och Boden så synnerligt stort, 4,6 mil, och när det lämpar sig följa med tåget, så vinnes ju tid och resekostnaden ställer sig jämförelsevis billig, men i motsatt fall, om läkaren skall resa efter häst, hvilket ofta kan förekomma, vid häftigare sjukdomsfall, blir det både dyrbart och tidsödande. Och att det under alla förhållanden blifver stor skillnad i kostnader för läkarvård, om läkaren är stationerad i Älfsbyn eller Boden, är ju alldeles uppenbart.

Nu är det ju väl att Älfsbyn kan bibehållas som extra provinsialläkardistrikt, men då detta ej kan ske utan betydande uppoffringar från kommunens sida och då kommunen har att kämpa med rätt tunga skatter i öfrigt, synes billighet och rättvisa fordra att jämväl Älfsbyn får en af staten helt aflönad provinsialläkare, stationerad inom sitt område.

På grund af hvad sålunda anförts får jag härmed vördsamt hemställa,

att Riksdagen för sin del ville besluta inrättande af ytterligare ett ordinarie provinsialläkardistrikt i Norrbottens län, omfattande Älfsby socken, med läkarstation i Älfsby kyrkoby och härför anvisa nödiga medel.

Stockholm den 27 januari 1911.

F. A. Bäckström.